

Scris de George Petrovai

Joi, 10 Mai 2012 12:29 - Ultima actualizare Luni, 24 Septembrie 2012 10:57

Pentru că am avut șansa să câștig un concurs jurnalistic organizat și găzduit de revista clujeană *Noi, Nu!*, redacția acesteia m-a răsplătit cu două cărți, ambele apărute la prestigioasa editură Meteor Press: *Executați prin înfometare* a lui Miron Dolot, carte care poartă subtitlul *Ho locaustul ascuns*, și cartea *Heinrich Himmler* (*Viața sinistră a șefului SS-ului și al Gestapoului*) a cunoscuților autori Roger Manvell și Heinrich Fraenkel.

După citirea lor, lesne am putut constata că între cele două cărți există nu numai deosebiri (prima este cartea cu dureroase amintiri ale autorului din timpul „războiului” nimicitor purtat de Stalin împotriva așa-zișilor chiaburi ucraineni, cea de-a doua reconstituie profilul și activitatea unuia dintre cei mai importanți colaboratori ai lui Hitler), ci și acea cutremurătoare asemănare care la început a apropiat, apoi a încăierat două dintre cele mai odioase lighioane zămislite vreodată de istorie – bolșevismul și nazismul, respectiv stalinismul și hitlerismul.

Pe parcursul celor 30 de capitole ale cărții (primele 24 scrise înainte de anul 1953, ultimele șase și *Epilogul* după 30 de ani), autorul cu pseudonimul literar Miron Dolot ne prezintă părțile indestructibile legate ale ofensivei subumanului atotputernic împotriva țărănimii ucrainene: mai întâi (începând din 1929) politica de colectivizare forțată, doldora de arestări, deportări și crime, după care – în anii 1932-1933 – a urmat foametea.

Dacă politica de colectivizare forțată era în fond prelungirea în variantă stalinistă a urii lui Lenin față de țărani („Țăranii reprezintă tot ce urăsc mai mult”, ne spune Vladimir Ilici în cartea *Gog* a lui Giovanni

Papini), ea urmărind – și izbutind până la urmă! – înăbușirea inițiativei particulare prin deposedarea de bunuri și lichidarea fizică a milioane de gospodari încadrați cu sau fără temei în categoria chiaburilor (*culaci*

în rusește, *curculi*

în ucraineană), foametea în cursul căreia au murit circa șapte milioane de oameni (de-a valma copii, bătrâni, femei și bărbați), este – opinează autorul – „un genocid, urmare a unui plan deliberat și premeditat, aplicat cu scopul de-a distruge poporul ucrainean ca națiune”.

Așa o foamete cumplită s-a abătut peste sat, încât – ne spune Miron Dolot – nu numai că „Împinși de foame, oamenii mâncau orice găseau, chiar alimente deja stricate...”, dar cum nici din astea nu se mai găseau prin casele supraviețuitorilor secătuiți de puteri, ori prin păduri și pe câmpuri, unii dintre ei (cazul lui Antin din casa de pe deal) au devenit canibali.

Ai crede că autorul este înclinat spre exagerări atunci când ne prezintă zelul neobosit al autorităților (activiști, propagandiști, agitatori, milițieni) într-atât de îndoctrinate și devotate partidului-stat, încât nu pregetau să răscolească locuințele în căutarea alimentelor ascunse, chiar atunci când aveau sub ochi dovezi de netăgăduit ale morții prin înfometare; sau atunci când ne prezintă nenumărate „victime ale politicii statului”, bunăoară așa ca văduva Sevchenko și fiica ei infirmă Lida, respectiv ca tânăra mamă Solomia, cea care se spânzură după ce constată că fetița i-a murit de foame; sau – așa cum autorul ni se confesează în capitolul 27 – udând hârtia cu lacrimi, atunci când scria despre acei copii emaciați din vecini, care nici să plângă nu mai aveau putere: „Capetele așezate pe gâturile lor subțiri arătau ca niște baloane umflate. Brațele și picioarele lor mici și osoase erau ca niște bețe care ieșeau din trupurile lor micuțe. Burțile le erau umflate, căpătând proporții nebănuite, iar din organele lor genitale se scurgea neconținut urină. Fețele acestor copii arătau îmbătrânite și deformate prematur”.

Dar iată că în senzaționala sa nuvelă *Panta rhei*, mult nedreptățitul Vasili Grossman vine cu imagini artistice care confirmă spusesele lui Miron Dolot într-un chip indiscutabil.

Fazele procesului de distrucție a satelor sunt, desigur, aceleași la cei doi scriitori: „Viața cea nouă fără deschiaburiți” este urmată de colectivizarea forțată („s-au apucat să ne bagi în colhozuri”) și apoi de „execuția prin înfometare”, evident, avându-se în vedere faptul că „după deschiaburire, terenurile arabile au scăzut simțitor și recolta s-a micșorat foarte mult”.

Dar deși copiii înfomețați aveau „capetele ca niște ghiulele” și „gâturi subțiri ca de barză”, iar fețișoarele le erau „bătrâncioase și chinuite, de parcă trăiseră pruncii ăștia pe lume șaptezeci de ani”, și deși în regiunea Dnepropetrovsk nenorocirea era îngrozitoare, căci „acolo oamenii se mâncau unii pe alții”, totuși apare o notiță în ziar despre vizita unui ministru francez, care află de la copiii unei grădinițe dintr-un colhoz că la prânz aceștia au mâncat „supă de găină cu piroști și chifteluțe de orez”!

Ba mai mult. Ca și cum n-ar fi știut nimic despre „acei copii care erau duși cu căruțele la

gropile de gunoi”, sau – ne înștiințează Vasili Grossman – „poate că știa, dar tăcea așa cum tăceau toți”, Maxim Gorki scrie cu seninătate într-un ziar moscovit că „copiii au nevoie de jucării educative”...

Cartea lui Roger Manvell și Heinrich Fraenkel ni-l prezintă pe Heinrich Himmler, omul de care Gobbels s-a apropiat mai mult decât de ceilalți lideri naziști, cu toate că-l antipatiza, poate pentru ascensiunea lui (avea cea mai mare putere după Hitler) sau poate pentru teama ascunsă resimțită de toată lumea, cu excepția Führerului, față de el.

Asta nu înseamnă că sinistrul Himmler nu se temea de nimeni. Avea o asemenea frică de „reproșurile isterice ale lui Hitler”, încât – ne spun autorii – „nu avea tăria psihică sau hotărârea de-a i se opune”. Iar generalul Heinz Guderian completează în cartea sa de amintiri: „Cu câteva prilejuri, am fost în măsură să constat că, în prezența lui Hitler, îi lipsea siguranța de sine și curajul...”

De altminteri, firea sa timidă, care „îl agasa întotdeauna când trebuia să discute cu oameni mai capabili ca el”, a favorizat într-o asemenea măsură dezvoltarea în Himmler a unei fidelități de câine ascultător și a unui servilism total în fața voinței capricioase a lui Hitler, încât cu dreptate aprecia Goebbels că „nu putea să existe un loc pentru un om ca el într-o Germanie fără Hitler”.

Ca orice biografie care se respectă (cei doi autori au scris biografiile detaliate ale celor mai faimoși conducători naziști), cartea de față caută să ni-l înfățișeze pe omul Himmler așa cum era el în realitate – „un om mărunț, prozaic și plin de platitudini”, care după ridicarea pe culmile puterii naziste, încearcă din răspuț să-și ascundă timiditatea în spatele aroganței conferită de autoritatea cu care a fost investit.

Transformările moral-spirituale ale acestui tenebros personaj au început îndată după pătrunderea în elita partidului nazist. După o tinerețe castă (acesta este, de altfel, titlul primului capitol al cărții), perioadă de timp generos influențată de catolicism, Himmler devine „un anticatolic și un anticreștin virulent, înlocuind credința în care fusese crescut cu o acceptare facilă a acelor superstiții, cum ar fi astrologia, care se potriveau prejudecăților sale germanice”.

Cu toate astea, într-o discuție purtată cu confesorul și maseurul său Felix Kersten, Himmler s-a arătat de-a dreptul indignat de faptul că acesta îi pune la îndoială convingerile religioase, când el era pe deplin convins că „în spatele naturii și a minunatei ordini din lumea omului, animalelor și plantelor stă o Ființă superioară”, căreia i se poate spune Dumnezeu sau Providență. Din aceste motive el chiar insista ca membrii SS să creadă în Dumnezeu!

Dar credea într-un mod aparte, adică în virtutea teoriilor sale rasiale, care îi cereau cu insistență să distrugă toate acele ființe umane ce se dovedeau mai distrugătoare decât animalele.

„Iar el”, punctează autorii, „acceptase această misiune înfricoșătoare, deoarece credea că era singura și «ultima» soluție la problema purificării rasiale a Germaniei, care a rămas idealul său adânc înrădăcinat”.

Pentru punerea în practică a acestui ideal dement și asasin, Himmler nu a precupețit nici un efort atunci când a întemeiat înspăimântătoarea organizație SS pe principiile Ordinului iezuiților (însuși Hitler l-a comparat cu Ighnațiu de Loyola!), sau mai târziu, adică atunci când și-a creat monstruoasa rețea de exterminare formată din peste 100 de lagăre, unul mai sinistru ca altul, în care – prin înfometare, torturi, experimente medicale, dar mai ales prin uciderea concepută ca parte componentă a genocidului dirijat de la centru -, milioane de oameni au fost uciși (îndeosebi evrei și slavi), doar pentru absurda vină că nu posedă însușirile rasei ariene.

În asemenea condiții, când Himmler căuta să-și justifice crimele prin maxime și butade scornite de el însuși („Măsurile noastre sunt expresia unei idei, nu a încercării de-a obține avantaj personal”, „Legile căsătoriei sunt în sine imorale”, „Gestapo este «femeia de serviciu a națiunii», care face curățenie în stat”, „Există un blestem al grandorii, conform căruia trebuie să se calce pe cadavre pentru a crea o viață nouă” etc.), nu-i de mirare că – ne informează autorii – „nu înțelegea răul pe care-l făcuse prin intermediul SS-ului și al Gestapoului, tot așa cum un moralist rigid din epoca victoriană nu înțelegea cruzimea represivă pe care trebuia s-o arate față de membrii nevinovați ai familiei sale”.

Ba și mai mult, Himmler chiar se credea un om bun, care „dacă făcuse greșeli, le făcuse slujind o cauză nobilă”!

Iată de ce a fost nevoie nu doar de mâinile fermecate ale lui Kersten, ci mai ales de curaj și abilitate din partea acestuia pentru a-l face pe Himmler să înțeleagă de ce „genocidul este asociat în cea mai mare măsură cu numele său”, astfel ca în cele din urmă personajul demonic de care ne ocupăm să întreprindă câțiva pași mărunți pe direcția reumanizării sale: nu aruncă în aer lagărele de concentrare așa cum cereau dispozițiile furibunde ale Führerului, ci mai mult, trecând peste un alt ordin al lui Hitler care prevedea moartea pentru toți acei germani ce ar fi ajutat vreun evreu să evadeze, el pune în libertate mai multe mii de evrei.

Apoi, după ce află ultimele dispoziții ridicole ale lui Hitler, date cu puțin timp înainte de sinuciderea sa (desemnarea amiralului Dönitz ca succesor al său și anatema aruncată asupra personajului nostru, la fel ca asupra lui Göring), Himmler se predă aliaților, mai exact englezilor, convins fiind că anglo-americanii de îndată vor îmbrățișa ideea lui de-a se uni cu rămășițele armatei germane, doar în acest mod – după părerea lui obsesivă - putându-se contracara ofensiva rușilor și a bolșevismului.

Dar cum visele lui sunt ignorate în totalitate de englezi, iar el este privit ca o captură de prim rang pentru viitorul Tribunal de la Nürnberg, Himmler se sinucide cu o capsulă de cianură.

AUTOR: George Petrovai

10 mai 2012

www.sighet-online.ro